

Kunsten at Dø

Svartsot

Døende mand, dine dage er talt
Vær ej rød, men svar mig nu alt
Mens frænder og slægt nu våger hos dig
Må du granske dit sande jeg

Drak du og sang du? Bedrev du hor?
Nærede du had? Begik du mord?
Var du begærlig? Var du from?
Angr, og belav dig på guds dom!

Der er en kunst i at dø, og dødens er du
Der er ikke langt igen til skærsildens lue
Dø med besindelse, dø i bøn
Din sjæl skal brankes til du har rensset din synd

Vær ej rød i dit livs sidste stund
Alle må styrte i dødens afgrund
Må englene føre dig til himmeriget
Din sjæl være frelst, for evigt friet

Din krop er slidt op og bli'r snart til jord
Men din sjæl skal synge i englenes kor
Du misundte, begærede og yppede kiv
Men aflad får du for dit syndige liv

Der er en kunst i at dø, og dødens er du
Der er ikke langt igen til skærsildens lue
Dø med besindelse, dø i bøn
Din sjæl skal brankes til du har rensset din synd

Fem fristelser må du stå imod
Her, mens du gør bod
Din troskab til gud vil svækkes
Når mindet om dit synd nu vækkes

Tvivlen gengældes med håbløshed
Dit legeme tvættes i angstens sved
Vil pinsler og smerte og djævelske skrål
Ledsage dig til det evige bål?

"Begær, min ven, du styrtede mig
Jeg fæstede min lid til dig
I øl og spil og frilles skød
Der timedes mig en årle død
Døden venter hver mand

Begær, min ven, du styrtede mig
Jeg kunne ikke afvise dig
Skal en overhøre ens drifter
Fordi det står i bogens skrifter?
Utålmodig, min dødskamp

Djævlene lokkede med sleske smil
Djævlene tillod mig intet hvil
Djævlene hviskede løgn og spot
Til jeg blev djævlens tro undersøgt
Fordømt af nidkær fromhed

Kan jeg nå at blive genløst?
Er skriftemål ikke nytteløst
når præsten er død, og min bror må forslå?
Aflad nægtes mig, til helvede jeg må gå!"
Alle sjæle høstes til sidst

Der er en kunst i at dø, og dødens er du
Der er ikke langt igen til skærsildens lue
Dø med besindelse, dø i bøn
Din sjæl skal brankes til du har rensset din synd